

nemlig Overenskomst mellem de interesserede Parter. Om Overenskomsten skal gennemtvinges, som den ærede Landstingsmand maaske har tænkt det, ved Strejke, eller om den naas ad Frivillighedens Vej, er mig i denne Forbindelse ganske uden Betydning. Det forekommer mig, som sagt, at Overenskomst mellem de interesserede Parter er absolut det rette. Naar Forholdet ordnes ved Overenskomst, opnaar man, at man ikke kommer til at gøre det, som mit Parti har været saa bange for hernede, nemlig at gribe ind overfor de sagesløse Personer, som kan blive ramt af en Bestemmelse, der i Virkeligheden ikke sigter paa dem, og jeg tror oven i Købet, at en saadan Overenskomst som den, hvortil det ærede Landstingsmedlem sigtede, en Overenskomst som den, jeg her taler om, ikke alene kan slutes mellem Organisationer, men i mange Tilfælde vil kunne slutes af den enkelte Mand, der søger eller er i Stilling, med den Principal, han skal tjene eller tjener. Forholdet er ikke det, som mange tror, at de unge Mennesker saa at sige er solgte til deres Principaler. Naar en Principal søger en Medhjælper, kommer der vel Masser af Ansøgere, men mange Gange Folk, der slet ikke er egnede til Stillingen; af virkelig dygtige Ansøgere, der vil noget, er der i Almindelighed saa faa, at de med største Lethed vil kunne gennemføre saadanne Krav, som med Billighed kan stilles af største Delen af dem, hvorom man i den foreliggende Sag har søgt at lovgive.

Jeg tænker i Virkeligheden med Gru paa, hvad denne Sags Behandling allerede har bragt os, og hvad den vil bringe os. I Fjor ved første Behandling hørte vi det ærede Medlem fra Kertemind tale igennem 13 Spalter om denne Sag. Vi har faaet Andragender, der bedst maales ved at maale Tykkelsen i Tommer, vi har modtaget Deputationer, der bestod af grædende Kvinder og vrede Mænd, og vi har set Begrundelser, som er ganske vidunderlige. Jeg skal blot pege paa et enkelt Tilfælde. I det høje Landsting begrundede et æret Medlem, der ikke tilhører mit Parti, sin Stilling til Automaters Fyldning med, at hvis man maatte fylde Automater om Søndagen, vilde det blive Grimrianer, der vilde komme til at fylde dem. Det er jo en ganske ejendommelig Argumentation, og hvor man hører saadant, kan man vel vente sig meget andet. Jeg gruer, som sagt, for, hvad denne Sag kan bringe os, og jeg skal forsøge at fore-

gaa med et godt Eksempel; for ikke at friste nogen til paa ny at komme op paa 13 Spalter skal jeg derfor slet ikke komme ind paa Lovforslagets Enkeltheder. Jeg skal kun røre ved et eneste Punkt, nemlig Spørgsmaalet om Frisørforretningerne. Oppe i det høje Landsting har man ikke været fri for ligesom at rallere lidt over Folketingets Udvalg, der havde saa at sige ladet sig bedaare af de kvindelige Deputationer til at undtage Frisørvirksomhed fra Lukkeloven. Jeg tror, det er saa langt fra, at man ser rigtigt paa dette Forhold i Landstinget — og, saa vidt jeg husker, har den højtærede Minister sluttet sig til Landstingets Opfattelse —, at det tværtimod er Folketinget, som fra første Færd har staaet ganske enigt i denne Sag, der har set fuldstændig rigtigt paa Forholdet. Hvis man nemlig gennemfører Lukkebestemmelserne ogsaa paa Frisørforretningerne, hvad der ogsaa vil ramme Damefrisørforretningerne, vil Resultatet blive, at de Kvinder, der arbejder i de Virksomheder, hvis Tid at holde aaben begrænses af Lukkeloven, vil være afskaarne fra at blive behandlet paa den billigste Maade, nemlig paa Frisørstuerne, og, hvis de behøver faglig Haarbehandling, vil være henviste til at betale en højere Pris for at faa Behandlingen udført i deres Hjem eller andetsteds. Sandheden er endvidere, at man ved at vedtage Lukkebestemmelser for Damefrisørforretninger kun foranlediger et endnu strengere Arbejde for de paagældende Medhjælpere, idet de, hvis Lukning vedtages, utvivlsomt blot vil blive sendt ud af Huset i Stedet for som ellers at udføre Virksomheden paa de paagældende Frisørstuer. Man har, jeg tror næsten fra den højtærede Ministers Side, gjort sig skyldig i en Fejltagelse, naar man har udtalt, at Damefrisørvirksomhederne jo er gaaet godt trods Forbudet af 1908. Saa vidt jeg husker, er Sandheden den, at de nævnte Virksomheder ganske uforstyrret har fortsat deres Forretning ogsaa efter 1908 trods Lukkelovens Bestemmelser, indtil Politiet skred ind, og der vistnok i 1912 fremkom en Dom, som umuliggjorde den Virksomhed, hvorom Talen er, for Damefrisører. Jeg tror, som sagt, slet ikke, der er Grund til at le ad Folketingets Udvalgs Stilling til denne Sag; den har sikkert været baade human og rigtig.

Jeg skal, som sagt, ikke komme nærmere ind paa Enkeltheder, men kun sige, at naar jeg har udtalt, at mit Parti, efter hvad der er sket, føler sig løst fra det Tilsagn, der kan ligge i dets Stilling i